

de kunne være generende. Kulierne maa jo f. Eks. ikke komme til Amerika og heller ikke til visse af Englands Kolonier. Noget saadant er der ikke Tale om her. Der er kun Tale om, at de fremmede ikke skulle være medbestemmende om, hvorledes Øerne skulle regeres, naar de ikke have eller ikke ville søge Indfødsret. Saa siger man, at det gaar slet ikke an paa disse Øer, fordi der er saa faa Vælgere. Ja, er der noget, som netop skulde bevirke, at man stillede denne Fordring til Indfødsret, er det netop det, at der er saa faa Vælgere. Det er jo saaledes, at paa vore vestindiske Øer har denne Begrænsning en virkelig Betydning. Vi have ikke der almindelig Valgret. Vi have tværtimod en meget begrænset Valgret derovre, og hvad er Følgen deraf? Følgen deraf er, at det kun er en ringe Del af Befolkningen, de højstbeskattede, som bestemme alt derovre. Men deraf følger ganske naturligt, at det, man kalder Almeninteresser, er daarligt sikret. De, der ere Borgere i en fremmed Stat, ville som Regel ikke se paa Almeninteresserne, undtagen hvor disse falde sammen med deres egne Interesser. Dette er fra andre Sider med god Grund blevet fremhævet f. Eks. med Hensyn til Skolevæsen. Det er disse fremmede ret ligegyldigt, om Negerbørnene lære noget, det, der interesserer dem, er, at de til Arbejdet paa deres Plantager blot have nogle billige Negere. En større Fællesfølelse og mere Almeninteresse har man derimod Lov at forudsætte hos dem, som ere indfødte paa Øerne, og ligeledes, saa længe Øerne høre under Danmark, hos indvandrede danske Borgere. Overfor den Bemærkning, at der er saa faa Vælgere derovre, vil jeg netop hævde, at i store Lande med Hundrede Tusinder af Vælgere og for den Sags Skyld ogsaa i mindre Samfund, hvor der er almindelig Valgret, spiller dette, om de fremmede faa Valgret, en mindre Rolle, hvorimod det paa vore vestindiske Øer, hvor der kun er Hundreder af Vælgere, spiller en stor Rolle. Dette bekræftes ogsaa fra St. Croix, hvor det nuværende Kolonialraad, saa vidt jeg har kunnet se, skønt de fleste af de kongevalgte Medlemmer ere Danske, have lige saa mange Medlemmer, der ere fremmede Statsborgere, som danske Medlemmer. Det er allerede blevet fremhævet af en anden Taler, at vi have staaet overfor, at St. Croix Kolonialraad er blevet fuldstændig domineret af en Mand, som var Borger i en fremmed Stat og Konsularagent for denne, et Forhold, som ingen kan finde

naturligt eller formaalstjenligt. Rigtigheden af min Betragtning bekræftes ogsaa tilstrækkeligt ved det Eksempel, jeg tillod mig at henvise til i Betænkningen: at i 1879 var der Folk, der vare valgberettigede til Kolonialraadet, som skrev til deres Dronning, den engelske, om hun ikke vilde bevæge deres Konge, den danske, til at faa sin Regering til at gøre Ting, den ikke fandt rigtige. Saa er det blevet sagt fra anden Side, at det er Rettigheder fra Fortiden, man ikke maa røre ved; at ændre Koloniallovens Bestemmelse vilde være et Brud paa disse Rettigheder. Ja, et Brud vil det jo altid være, naar man gaar til en saadan Forandring, men hvis man vedtager den i den af Mindretallet foreslaaede Form, vil der ikke blive nogen Rettigheder krænkede, som man ikke har Ret til at røre ved. Vi have kun foreslaaet, at for Fremtiden skal Indfødsret være Betingelse for Valgret. Men alle de, som i Henhold til de tidligere Bestemmelser have haft Valgret, ville beholde den, saa længe de leve. Mere beskedent kan dette Forslag dog ikke stilles.

Overfor Valgbarheden er det klart, at alt, hvad der her er sagt om Valgretten, gælder i endnu højere Grad om Valgbarheden. Jeg har derfor sluttet mig til det Mindretal, som stiller et ret vidtgaaende Forslag om, at dette Krav om Indfødsret straks skal gøres gældende. Det gjorde jeg, fordi der blev ændret paa et Mæglingsforslag, stillet fra anden Side. Det var, som det burde være, idet det slog Sagen fast, men gjorde det saaledes, at ingen, som selv vilde bevare denne Valgbarhed, vilde blive den berøvet. Mæglingsforslaget gik nemlig ud paa, at Kravet om Indfødsret først skulde indtræde i Løbet af 5 Aar, det vil med andre Ord sige, at enhver, som havde Valgbarhed, kunde ved at indgive Ansøgning om Indfødsret ogsaa beholde den i Fremtiden. Men dette Mæglingsforslag ændredes til, at denne Forandring i Valgbarheds-Bestemmelsen først skulde indtræde om 10 Aar. Ændringsforslaget blev motiveret af den ærede Ordfører, men rigtignok saaledes, at han saa noget andet i Forslaget end det, der ligger i det. Man vil ikke staa frit overfor Spørgsmalets Afgørelse efter de 10 Aar — saaledes forstaa jeg Ændringsforslaget, og derfor kan jeg kun subsidiært slutte mig til det. En anden Sag er det, at man til den Tid kan tage en ny Bestemmelse, hvorved det kuldkaastes. Men vedtages det nu, saa er om 10 Aar Valgbarheden betinget af Indfødsret. Jeg skal altsaa an-